

Hoofdstuk 2: De Schiedammer Parkmoord

Met de **Schiedammer parkmoord** wordt het [misdrijf](#) aangeduid waarbij de tienjarige [Schiedamse](#) Nienke Kleiss op [22 juni 2000](#) in het Beatrixpark in Schiedam om het leven werd gebracht. Haar elfjarige vriendje Maikel, met wie zij in het park aan het spelen was, werd neergestoken. 22 Juni 2000 begon zoals een gewone dag zoals elke doordeweekse dag , op tijd opgestaan, gedoucht, geschoren, ontbeten en een kopje thee gedronken. Om acht uur op de fiets gestapt om zo via het Beatrixpark naar de Spaanse polder te fietsen waar Stahlie Import mijn werk was gevestigd. Eerst een bakkie koffie en daarna gingen wij met het team aan het werk orders klaar maken van klanten en dan in de rolcontainer zetten die op het eind van de middag werd opgehaald door van Gend en Loos. Het was volgens mij een mooie zomerse dag die 22ste juni en het was best wel warm in het magazijn waar ik werkte, maar ik vond dat niet erg want ik werkte daar met plezier. Toen ik klaar was na een volle dag met de dagelijkse werkzaamheden en van Gend en Loos was vertrokken stapte ik op mijn fiets om richting mijn moeder in Vlaardingen-Holy te gaan eten. Ik fietste zoals altijd vanaf de Spaanse Polder in Rotterdam door het Beatrixpark naar Vlaardingen omdat dit nu eenmaal de kortste weg was om van mijn werk naar mijn moeder te komen. Het was warm weer en ik had geen jas bij mij en op fiets vond ik wat verkoeling in het park zo onder de bomen. Op een gegeven moment als ik halverwege in het park ben en net een brug over wil gaan waar toevallig een man staat die over het water naar de eendjes stond te kijken, komt Maikel bloedend, naakt en huilend met een schoenveter om zijn nek met een schoen er aan de bosjes uit die ik zo net passeerde. De man die op de brug stond omvermt zich over Maikel die zei dat er nog iemand in de bosjes lag. Hij maakt de schoenveter los die om Maikel zijn nek zat en gaf hem zijn jas. De taxichauffeur de heer Franken die als eerste Maikel hielp toen Maikel naakt en bebloed uit de bosschage kwam zetten is in mijn ogen toch ook niet helemaal vrij van verdenkingen van betrokkenheid bij het misdrijf. Hij was pedofiel en stond op de brug naar de eendjes te kijken terwijl Nienke en Maikel op nog geen 5 meter afstand in de bosschage werden mishandeld, misbruikt en Nienke uiteindelijk werd vermoord. In een uitzending van Peter R de Vries over de Schiedamse parkmoord waren de zus en broer van Franken te gast. Zij vertelden dat zij een vermoeden hadden dat Franken bij de zaak betrokken zou zijn. Ook de foto van Nienke boven op zijn tv is toch wel enigszins raar omdat hij geen enkele band met het meisje had. Het meest vreemde vind ik nog dat hij een tijdje na de uitzending van Peter R de Vries zelfmoord had gepleegd. Als je niks met de zaak te maken heb waarom zou je dan uiteindelijk zelfmoord gaan plegen. Dit zal altijd in mijn gedachte blijven spelen, stond hij op de uitkijk voor Wik H. of was het puur toeval dat hij zeker tien minuten op de brug stond en helemaal niks gehoord en gezien heeft wat er in de bosschage nog geen 5 meter verder op afspeelde? Deze vraag zal voor nu altijd onbeantwoord blijven, mede omdat de politie en justitie hier nooit verder op hebben door gezocht. In de tussen tijd belde ik met 112 de alarmcentrale en ik leg uit wat er is gebeurd en dat ik met spoed politie en ambulance moet hebben bij de watermolen in het Beatrixpark, de centralist was ook volgens mij niet de slimste omdat ze maar bleef vragen of ik politie of ambulance nodig had en het haar al een paar keer gezegd dat ik ze beide met spoed nodig had. Na mijn melding bij 112 van een ernstig feit in het Beatrixpark in Schiedam, zijn door de regionale meldkamer van de politieregio Rotterdam-Rijnmond de GGD en de nodige politie-eenheden naar het park gestuurd, bijvoorbeeld diverse surveillanceauto's en de technische recherche.

Ook zijn door de meldkamer de verschillende autoriteiten (de schouwarts, districtschef, burgemeester, officier van justitie) gewaarschuwd. Voor mij leek het wel een eeuwigheid te duren voor dat de eerste politiewagen arriveerde, de eerste agenten ter plaatsen ontfermde zich uiteraard over Maikel en de andere

ging kijken in de bosjes waar de inmiddels overleden Nienke lag. Toen er meer politie was heb ik mijn gegevens gegeven en kort gezegd wat ik zojuist had gezien en ik vertelde dat ik degene was die 112 had gebeld. Ik vroeg of ik nog moest blijven of dat ik mijn weg verder kon vervolgen, de agent zei dat ik kon gaan en toen ben ik op mijn fiets gestapt en naar mijn moeder gefietst. Ik was door dit alles later dan normaal bij mijn moeder, ik heb haar vertelt wat ik even daarvoor had meegemaakt en heb maar een beetje kunnen eten. Na het eten ben ik naar huis gegaan in de Lavendelstraat te Vlaardingen en nog wat tv gekeken en ben toen gaan slapen, de volgende dag moest ik immers weer aan het werk bij Stahlie Import. Een aantal dagen erna kreeg ik een uitnodiging om een verklaring af te komen leggen als getuige op het politiebureau te Schiedam. Met dat verhoor was eigenlijk voor mij niks vreemds aan de hand, behalve dat ik het wel spannend vond want daarvoor had ik nooit iets met de politie te maken gehad. Alleen een keer toen ik met mijn radio zender uit de lucht was gehaald, maar verder ook niet.

Maar als de weken voorbij streken voel ik wel dat de politie wel anders tegen mij deed en mij probeerde in het verdachtenhoekje te krijgen, ik werd daar onrustig van en voelde mij opgejaagd. Ik kom in beeld bij de politie omdat ik veel jongere over de vloer had, die overigens merendeels later alleen maar goed over mij verklaard hebben, verder zou ik een zoontje van een politieagent hebben benaderd voor seks, maar die vader ging op eigen onderzoek uit en de rechter heeft die zaak daarom ook onontvankelijk verklaard. Ik voelde mij heel erg ongemakkelijk in die tijd, ik werd opgejaagd door de politie die mij ook vaker bleven lastig vallen tot zelfs op mijn werk toe. Omdat ik mij opgejaagd voelde door de politie ontvluchte ik zelfs Vlaardingen en ging ik naar een goede vriend in Delft om daar tot rust te komen. Hij wist van de hele situatie af en steunde mij de hele tijd. Onderling noemde wij de politie toen al de Gestapo, terwijl wij zelf nog niet wiste wat er zou gaan komen. Op een dag was ik weer bij die vriend in Delft en hadden net boodschappen gedaan bij de Albert Heijn, we zaten rustig op de bank tv te kijken toen mijn telefoon plots rinkelde, het was de politie Schiedam met de mededeling dat ze mij al de hele dag zochten en of ik even foto's wou komen kijken of ik iemand zou herkennen die op de bewuste 22juni in het park was geweest. Ik zeg tegen die vriend in Delft dat ik even foto's ben kijken en dat ik daarna weer terug kom, ik stap op mijn scooter en rij richting het politiebureau van de politie in Schiedam. Ik parkeer mijn scooter op de stoep voor het politiebureau en loop naar binnen en meld mij bij de balie, ik moet even plaats nemen in de wachtkamer en even later word ik door een norske politieambtenaar meegenomen naar een verhoorkamer. Ik dacht dat ik foto's moest komen kijken dus ik wacht geduldig af in de verhoorkamer, komt er een of andere man de verhoorkamer binnen die zegt dat hij hulpofficier van justitie is en zegt op een intimiderende stem tegen mij dat ik ben aangehouden op verdenking van de moord op Nienke en op de verdenking van zware mishandeling van Maikel. De wereld stortte op dat moment in voor mij, verdacht worden van het ergste misdrijf wat er maar bestaat in de wereld. Ik wist dat ik het niet gedaan had en dacht als ze mijn DNA onderzoeken komen ze er wel achter dat ze de verkeerde hebben.

Ik kreeg een advocaat aangewezen de heer Mr. Taekema van het advocatenkantoor Le Cock in Rotterdam, een jonge advocaat met gelukkig heel veel pit in zich en met een groot advocatenkantoor achter zich. Hij kwam binnen een paar uur langs bij mij op het politiebureau in Schiedam, hij zei dat ik niks moest zeggen en mij op mijn zwijgrecht moest beroepen, na een half uurtje ging hij weer weg en ging hij meteen mijn ouders inlichten dat ik was opgepakt en vroeg meteen voor mij aan mijn moeder of ze kleding wou komen brengen. Mijn moeder heeft dat toen ook gelukkig meteen gebracht en mijn scooter hebben ze toen bij mijn moeder thuis neergezet. Medio juli 2000 nam de interesse van het onderzoeksteam voor mij toe. Toen ik op 5 september 2000 werd aangehouden, bestond bij de officieren van justitie en het onderzoeksteam een bepaald beeld van mij. Dat was het beeld van een labiele, meegaande, emotionele en makkelijk te beïnvloeden man. Met dat beeld moest, vond men, rekening worden gehouden bij de verhoren van mij op en na 5 september 2000. De zaakofficier heeft gezegd dat ik een labiele man was die in staat moest worden geacht verklaringen af te leggen die niet op waarheid berustten. Door de raio-officier is verklaard dat door de politie werd opgemerkt dat men voorzichtig moest omgaan met mij., "want als je hem te hard zou aanpakken, zou hij misschien nog bekennen". De plv. l.o., die vanaf de gang had meegeluisterd tijdens één van de verhoren van 17 juli 2000 en die toen had gehoord dat ik gelijk emotioneel werd, heeft verklaard dat er voor gewaakt moest worden dat er geen woorden in de mond van mij gelegd moesten worden.

De l.o. heeft in het interview gezegd dat in de verhoren van mij zo min mogelijk druk werd uitgeoefend en dat zwakke punten en gevoeligheden van mij zijn ontweken; ik moest zijn eigen verhaal vertellen en mogelijk daderwetenschap prijsgeven in het verhoor. Verhoorder heeft in de schriftelijke beantwoording van vragen gezegd dat hij en de andere verhoorder de indruk hadden dat ik makkelijk te beïnvloeden was en dat zij met de nodige voorzichtigheid de verhoren ingingen. Zij waren zich er van bewust dat ik "taalgebruik, incidenten, voorvallen ten tijde van eerdere verhoren e.d. snel oppikte en mogelijk zou gebruiken". Verhoorder heeft in de schriftelijke beantwoording aangegeven dat hij en de andere verhoorder er op gelet hebben geen daderinformatie aan mij te geven. De verhoorders hebben in de schriftelijke beantwoording van vragen gezegd dat ze van mening waren dat ik makkelijk te beïnvloeden was en mogelijk de gewenste antwoorden zou geven. Op vrijdag 8 september 2000 ben ik voorgeleid aan de Rechter-commissaris voor de toetsing van de inverzekeringstelling. De Rechter-commissaris oordeelde dat de inverzekeringstelling rechtmatig was. De raadsman van mij heeft ter gelegenheid van de voorgeleiding tegen de Rechter-commissaris gezegd dat hij aanwezig wilde zijn bij eventuele verhoren van mij in het weekend. De Rechter-commissaris had daar geen bezwaar tegen. Die vrijdagavond rond 23.00 uur was er telefonisch contact tussen de Rechter-commissaris en de raadsman. De Rechter-commissaris liet toen weten dat de officier van justitie niet toestond dat de raadsman aanwezig was bij verhoren van mij in het weekend. De raadsman had wettelijk gezien geen recht om aanwezig te zijn bij deze politieverhoren. De raadsman zei in het interview dat hij nog geprobeerd heeft met de zaakofficier in contact te komen, maar dat niet is gelukt. Tegen het goede advies in van mijn advocaat ging ik toch praten met de politie, ik had immers toch niks met de moord op Nienke en met zware mishandeling op Maikel te maken. Door het praten wou ik mijn onschuld bewijzen niet wetend dat ik mij eigenlijk alleen maar verder in problemen bracht op dat moment. De verhoorders waren echt zo een bad-cop en good-cop koppel, de een aardig en de ander boos.

Een van die agenten die mij verhoorden hete Patrick Metrop en die probeerde een soort van een schijnheilige vertrouwensband met mij op te bouwen, die ander Jan van den Werken hield meer afstand. Tijdens een van de verhoren wilden de politie een spiegel confrontatie doen dat houd in dat ik aan de ene kant van het raam moest gaan staan die spiegelbeeld gaf en aan de andere kant een getuigen moest staan die mij dan moest bekijken of ze mij op de plaats delict had gezien. Die Spiegel confrontatie liep heel chaotisch en niet volgens de regels, zo zou ik aan de verkeerde kant van de spiegel hebben gestaan en daarna hebben ze dat omgedraaid. Volgens hoog rechts geleerde is een enkel spiegel confrontatie niet betrouwbaar en hadden ze die moeten uitvoeren met meerdere personen, minimaal drie personen waarvan een de verdachte is. Want nu wist de vrouw al dat ik de verdachte was van de moord op Nienke en dat ze mij dan wel gezien moest hebben op het plaats delict terwijl dit niet zo was. Als zij uit meerdere personen kon kiezen dan was het veel betrouwbaarder geweest. Drie dagen lang werd ik bijna dag en nacht verhoord, kreeg geen fatsoenlijke nachtrust. Als het verhoor om 24uur in de nachts stopte zeiden de verhoorders we gaan morgen weer verder, maar ze kwamen mij dan om 3uur in de nacht al weer uit mijn cel halen voor verhoor. Ik wist soms niet meer of het nu dag of nacht was, ook lieten ze de hele nacht het licht branden en de radio aan in de cel, en de cel werd ijskoud gemaakt door middel van de airco. Ze waren in wezen mij aan het uitputten en op die manier mij psychisch kapot te maken, zodat uiteindelijk maar zou vertellen wat ze zouden willen horen. Ook vertelde ze mij dat mijn moeder niks meer met mij te maken wou hebben, terwijl later bleek dat dit helemaal niet het geval was. In mijn ogen was de politie nog erger dan de Gestapo in de tweede wereldoorlog. Een andere advocaat die ook bij mij zaak betrokken was de heer Mr. Jongsma zei dat tegen de politie dat ze moesten stoppen met die Nazi praktijken en uiteraard werd ik met die uitspraak geconfronteerd in een volgend verhoor wat ik van die uitspraak vond, ik kon op dat moment niet meer dan mijn advocaat de heer Mr. Jongsma gelijk geven en heb dat dan ook gedaan. Tijdens een van de politie verhoren op het politie bureau in Schiedam werd mij gevraagd wat ik had gekeken op de televisie vooraf aan de avond dat het delict plaats vond. Omdat het een aantal maanden later was wist ik het niet meer, de verhorende rechercheurs zeiden dat ik het wel moest weten omdat er toen die avond er een hele belangrijke voetbal wedstrijd werd gespeeld, maar ik hield niet van voetbal dus ik wist het niet. Op de Nederlandse publieke omroep werd de serie Man op het balkon uitgezonden en die aflevering van die avond toonde gelijkenissen tussen de moord op Nienke en op het verhaal van die

opgemaakt. Het ging immers om de bekentenis. Het proces-verbaal van de bekentenis van de late zaterdagavond is gedateerd op 18 september 2000. Naar de overtuiging van de zaakofficier is die datum correct. De plv. l.o. is er zeker van dat het proces-verbaal niet was opgemaakt toen hij begin oktober 2000 terugkwam van vakantie en dat hij de opdracht heeft gegeven het op te maken. Bij de rechter-commissaris heb ik mijn bekentenis gelijk in getrokken en daarna mij op mijn zwijgrecht beroept. Voor ik bij de rechter-commissaris kwam had ik een gesprekje met de officier van justitie, hij vroeg mij waarom ik het had gedaan en ik zei dat ik het niet wist waarom. Ik dacht op dat moment dat hij bedoelde waarom ik een bekende verklaring had afgelegd terwijl ik het niet gedaan had, maar hij bedoelde waarom ik Nienke in zijn ogen had vermoord. Vermoeidheid en emotioneel was ik grandioos op en dan nog de spanning erbij om voor de rechter-commissaris te moeten komen. Bij de rechter-commissaris kreeg ik te horen dat het voorarrest werd verlengd en ik werd weer terug van de rechtbank naar het politiebureau gebracht. Na mijn bekende verklaringen gingen justitie en de politie zich alleen nog maar op mij focussen als dader. Bij de beslissing om het onderzoek te focussen op mij speelde het volgende mee. Uit interviews blijkt dat de l.o. en de zaakofficier van mening waren dat het aan de buitenwereld een verkeerd signaal zou geven om na de bekentenis van mij onderzoek te doen naar andere verdachten. Want als dat bekend zou worden, zou de indruk kunnen ontstaan dat de politie en justitie niet overtuigt waren van de schuld van mij. Onderzoek naar andere verdachten of andere richtingen zou de zaak tegen mij zwakker maken.

In deze zaak is er na het afleggen van de bekentenis door mij er voor gekozen het onderzoek te versmallen. Later wilde of kon men niet op deze keuze terugkomen. Dat is gevaarlijk, juist in een zaak waar zo weinig technisch bewijs aanwezig is. In mijn cel dacht ik na over van alles, dacht aan mijn moeder hoe zij eronder zou zijn, over mijn vrienden, collega's en over wanneer en hoe deze nachtmerrie zou stoppen. Maar stoppen deed het niet en de volgende dag gingen de verhoren namelijk gewoon weer door. Verhoren met zeer zuigende zeurende vragen, en als ik het verkeerde antwoord gaf moest ik net zo lang raden dat ik het goede antwoord gaf. Ook verbaal en intimiderend gedrag toonde ze naar mij toe, en ik was op dat een moment een zwak vermoeiend psychisch persoon die heel erg in de war was, mijn advocaat zij dat ik moord op president Kennedy van Amerika nog wel bekend zou hebben. Na drie dagen moest ik weer voor de rechter-commissaris verschijnen en het voorarrest werd weer verlengt met twee weken en daarna werd ik gebracht naar het huis van bewaring de Schie in Rotterdam. Daar werd ik zonder enige reden gelijk in de ISO gezet en onder camera toezicht gesteld in opdracht van de officier van justitie. Daar moest je al je kleding uit doen inclusief je ondergoed en kreeg je een soort scheurjurk aan, ik vond dat zeer vernederend. Ook bleef altijd het licht branden alleen in de avond ging die wel wat zwakker branden, maar toch zorgde dat ervoor dat ik niet in slaap kon vallen. De cel had een alleen een matras, een papierenlaken die je voor het slapen kreeg. Er was een ijzeren wc-pot met een wasbakje erboven met een druk knopje met een klein waterstraaltje, er was geen raam of wat dan ook om maar enig daglicht binnen te krijgen. Als ik de wc wou doortrekken moest ik op een belletje drukken en vragen of ze de wc wilde doorspoelen en dat deden ze dan op afstand vanuit hun kantoortje. Het eten was ook niet te pruimen, over dag kreeg ik twee keer brood met een slap bakkie koffie. Het brood bestond uit twee sneetjes brood met een zeer klein plakje kaas zo uit de vriezer en was vaak nog bevroren als je het kreeg. De avond maaltijd was altijd een magnetron menu, die waren doorgaans wel te eten. Ook de bewaarders in de Schie vroegen zich af waarom ik in de ISO zat, ik antwoorde dat ik het ook niet wist, ik wist überhaupt niet wat ik in de Schie deed. Twee weken heb ik in de ISO gezeten en achteraf denk ik dat het was om mij verder kapot te krijgen, want ik zat daar in opdracht van de officier van justitie. De verhoren gingen ook gewoon door, maar het lukte mij wel steeds beter om mij te beroepen op mijn zwijgrecht, hoewel ik het wel moeilijk vond om mijn mond te houden tijdens de verhoren. Na die twee weken mocht ik naar een andere afdeling in de Schie. Nu zat ik niet meer in de ISO en werd ik naar een gewone cel gebracht op een afdeling waar niemand contact met elkaar mocht hebben. Niet heel veel beter maar ik kon naar buiten kijken, over de luchtplaats en naar de vogels in de lucht en het was iets beter ingericht. Van de bewaarders kreeg ik puzzelboekjes met Zweedse kruiswoordraadsel puzzels, die maakte ik dan om de tijd die ik eenzaam in de cel zat door te komen. Het luchten waar je per dag een uur recht op heb gebeurde in de zo gehete luchtkooi, een kooi met stenen muren om je heen en ijzeren tralies boven je, je zag alleen de lucht en af en toe een vogel die over vloog. Als ik op zaterdag in de luchtkooi stond hoorde ik vaak geluiden

van mensen die afkomstig kwamen van de sportvelden die achter de gevangenis lagen. Het luchten in de luchtkooi deed ik niet zo vaak, ik vond het niks zo alleen in de kooi net als een dier opgesloten te zitten. Wel kreeg ik boeken uit de bibliotheek van de gevangenis om de tijd door te brengen, ik heb nog nooit zo veel gelezen als toen, van Suske en Wiske tot aan allerlei boeken over misdaad.

Omdat ik weinig te doen had in mijn cel ging ik een dagboek bijhouden in een schrift die ik bij de bajeswinkel had besteld, daar schreef ik onder ander in wat ik die dag had gegeten en als ik voor verhoor werd meegenomen en daarna weer terug kwam in mijn cel schreef ik over de verhoren en hoe die verlopen waren, verder viel er niet veel te schrijven omdat ik nu eenmaal 23 uur per dag op cel zat en dus niet veel mee maakte. Daarnaast schreef ik ook mijn gedachtes op over de zaak en over mijn familie en hoe ik alles van mijn kant uit zag. Mijn moeder had ik zeker al 2 maanden niet meer gezien gesproken of geschreven, dit mocht niet omdat ik in algehele beperkingen zat. Zonder dat mijn advocaat er vanaf wist had de politie geregeld dat ik mijn moeder mocht zien terwijl ik nog in beperkingen zat maar dit was uiteraard niet zonder doel. De dag dat mijn moeder kwam mocht ik voor het bezoek douchen en werd ik naar beneden gebracht naar een kamertje waar ook 2 rechercheurs zaten. Ik nam plaats en ging zitten en wacht op mijn moeder en was best wel gespannen. Toen mijn moeder binnen kwam stond ik op en liep ik naar haar toe en moest ik heel hard huilen door mijn opgekropte emoties, mijn moeder hield mij stevig vast en zij dat ze heel erg veel van mij hield en dat ze geloofde in mijn onschuld. Ik had 2 katten waar ik heel veel van hield en waar ik eigenlijk geen afstand van wou doen, mijn moeder zij dat zij de katten zou verzorgen. Maar de rechercheurs hadden eerder tegen mij verteld dat mijn moeder de katten in het asiel had gestopt. Het doel van dit bezoek was dus dat de politie hoopte dat ik ruzie met mijn moeder zou krijgen en boos op haar zou worden om mij zo nog meer psychisch en emotioneel kapot te maken. Maar ik werd niet boos op mijn moeder omdat ik wist dat mijn moeder zij dat ze de katten verzorgde terwijl het niet zo was omdat zij mij geen verdriet wou aandoen omdat ik zo veel van die katten hield, omdat ze er echt gewoon niet voor in staat was om er voor te zorgen. Het doel van de politie was dus mislukt maar ik had wel mijn moeder gezien en mijn moeder mij en dat konden ze dus niet meer van ons afpakken.

Ook nu gingen de verhoren door, maar minder vaak dan voorheen, soms zag ik die verhoorders dagen niet en dan ineens staan ze weer voor je. Dan moest ik weer mee naar het hoofdpolitiebureau Doelwater in Rotterdam, daar werden de verhoren nu gehouden omdat ze daar alles konden opnemen op beeld en geluid, daar had mij advocaat omgevraagd. Tijden een van de verhoren werd ik zo kwaad op de politie omdat zij niet wilden geloven dat ik onschuldig was wat ik ook zij ze namen alles met een korreltje zout en sommige dingen werden niet eens opgeschreven. Toen het mij teveel werd had ik uit kwaadheid had ik de monitor van de computer van tafel gepakt en op de grond gegooid waarop het verhoor stopte en ik terug werd gebracht naar mijn cel. Met die computer stonden de verhorende rechercheurs via een soort van chat programma in contact met andere politiemensen van het team en met de officier van justitie als die op het politie bureau aanwezig was in contact. Ik werd dus niet alleen verhoord door de 2 rechercheurs in de verhoor kamer maar door het hele team die aan de andere kant zaten mee te luisteren en vragen aan mij via de chat door speelde naar de 2 verhorende rechercheurs. Op een dag werd ik opgehaald door de een team van rechercheurs en in de auto werd verteld dat we niet naar het politiebureau zouden gaan maar naar het Beatrixpark in Schiedam, dus naar het plaats delict. Ik hoopte dat mijn advocaat ook aanwezig zou zijn maar die hadden ze bewust niet ingelicht op dat moment, achteraf heb ik het hem verteld en hij zij dat hij er graag bij aanwezig had willen zijn maar niet op de hoogte was gebracht door de politie. In het park hoefde ik geen handboeien om , maar ik schaamde mij toch wel een beetje omdat ik een rare wollen trui aan had en ik geen schoenen aan had maar slippers van de bajes en zo in het openbaar moest verschijnen. Vanaf de parkeerplaats liep ik met ongeveer zes rechercheurs naar het plaats delict, de bosjes waar Nienke was vermoord.

Onderweg moesten ze weten waar ik ongeveer een fiets in het gras had zien liggen, daar over had ik namelijk eerder verklaard in een van de verhoren. Ik wijs hun de plek bij de brug aan waar ik de fiets had zien liggen op 22 juni 2000. Bij het plaats delict aan gekomen wilde de rechercheurs perse dat ik de bosjes in ging om dingen te verklaren over het plaats delict en wat daar met Nienke en Maikel was gebeurd, dat

heb ik op dat moment geweigerd en zei dat ik niks zou zeggen zonder mijn advocaat erbij en ben dus ook de bosjes niet ingegaan. Met de gedachte dat ik onschuldig was en Justitie mij als verdachte zag wou ik mij zelf niet nog verder in de problemen brengen. Veel heeft deze uitstap naar het Beatrixpark niet opgeleverd voor Justitie alleen voor mij was het wel even raar om weer even echt buiten te zijn, even geen muren om mij heen. Vanaf het Beatrixpark zijn we nog naar het politiebureau Doelwater in Rotterdam geweest voor een verhoor. Na afloop brachten ze mij weer terug naar de Schie en aangekomen bij de Schie moest ik binnenkomst wachten in de wachtruimte tot iemand van de bewaarders mij kwam ophalen om terug gebracht te worden naar mijn cel. Terwijl ik zat te wachten zag ik plotseling een bewaarder die een maat van mij was en die ik kende van het 27mc gebeuren in Vlaardingen, dit was voor ons beide een erg ongemakkelijke situatie. Twee dagen later werd ik in eens overgeplaatst naar de Dordtse Poorten in Dordrecht, ik vermoed dat de reden was dat ik die bewaarde van de Schie persoonlijk kon. Ik zat nog altijd in alle beperkingen, dat houdt in dat ik geen contact met andere mocht hebben alleen met mijn advocaat, geen tv en radio mocht en niet met andere gedetineerde mocht omgaan. Verder werden al mijn brieven gelezen en verstuurd via de rechter-commissaris. Door die beperkingen raakte ik in een soort van isolement en wist ik niet wat ik 24 uur per dag in de cel moest doen, ik deed veel slapen toen en veel uit het raam kijken en denken over van alles en nog wat. In de Dordtse Poorten kwam ik op de zorg afdeling terecht, een kleinere afdeling met twee keer twaalf cellen. Het dagprogramma werd per twaalf cellen gedraaid. Na ruim twee maanden werden mijn beperkingen opgeheven en mocht ik mee draaien met het programma van de afdeling. Op de telefoon van mijn moeder had de politie een tap gezet, mijn moeder en ik merkte dat omdat je steeds een vreemd geluid hoorde als we belde met elkaar. Door de vele media aandacht die deze zaak had wisten de andere gedetineerde al snel wie ik was en waarvan ik verdacht werd. Op de eigen bijzondere zorgafdeling had ik niet zo veel problemen, maar juist van de andere gewone afdelingen wel, elke keer als ik van de afdeling af moest kwamen we langs een andere afdeling die was afgescheiden door een glazenwand en een gesloten deur, en als ik langs die afdeling liep werd ik met de dood bedreigd en dat vond ik zeer beangstigend. Ik was zelfs zo bang dat ik op een gegeven moment niet meer ging luchten en niet meer naar de bibliotheek ging, ik ging mij ook op bepaalde momenten afzonderen van de rest. Bewaarders van mijn afdeling hebben ook wel gepraat met de gedetineerde van de andere afdelingen die mij lastig vielen en als ze het zouden blijven doen zouden ze een rapport krijgen, maar voor mij persoonlijk was het alleen maar meer stress en onrust. Elke dag kreeg je een half bruin brood daar moest je dan de avond en de ochtend van eten daarnaast kreeg je ook brood beleg bestaande uit een paar plakjes kaas of vlees waren en een kopje melk. Daarnaast had je nog de week verstrekking en die bestond uit potje suiker, koffiemelk, boter, thee, hagelslag en jam. Als je bijvoorbeeld afwas middel nodig had moest je dat vragen aan de reiniger en dat kreeg je dan. Wasmiddel moest je zelf bestellen in de winkel. Shampoo en zeep kon je wel krijgen van de reiniger. Een keer in de week kon je spullen bestellen tegen duren prijzen in de gevangenis winkel.

Als je wou bellen naar je advocaat mocht dat gratis en als je naar familie of vrienden wou bellen moest je een telefoon kaart aanschaffen en dan kon je 10 minuten per recreatie in een telefoon cel bellen. Alle telefoon gesprekken werden afgeluisterd en opgenomen, dus echt lekker privé bellen kon je niet. Op de zorg afdeling waar ik zat was een oude man die voor iedereen een soort opa was tijdens de recreatie zette hij altijd snoep koek en sigaretten op het tafeltje in de recreatie zaal. Van een persoon die daar ook gedetineerd zat had ik het vermoeden dat hij daar undercover zat en dat hij van de politie was omdat hij bijna elk weekend naar huis mocht omdat hij zogenaamd ziek was, maar 100% zeker weten doe ik het niet. Als wij geen recreatie hadden dan had de ring boven ons recreatie, een van die gasten ging steeds tegen mijn celdeur aanschoppen en mijn bedreigen, ik belde toen op de intercom in de cel en toen kwam er een bewaarder en deed de celdeur open en ik loop naar buiten en ik ga die gozer achter na die mij net daarvoor had bedreigd, maar nu ik achter de deur was scheet hij zeven kleuren stront, was wel grappig, het leek net Peppi en Kokki achteraf. In de Dordtse Poorten ben ik ook begonnen met schrijven naar Peter R de Vries om hulp te krijgen en de media aandacht dat de zaak niet klopte en dat ik onschuldig was en de echte dader nog steeds vrij rond liep en ik had de vrees dat hij nog meer slachtoffers zou gaan maken. Later bleek dat Maikel de dader in de tram had zien zitten terwijl ik vast zat. Maikel is toen samen met

zijn moeder naar het politiebureau gestapt en het voorval vertelt, maar de politie deed er niks mee, ze hadden immers mij als verdachte. Aan Peter R de Vries en andere tv makers heb ik veel te danken, zij hebben via de media dingen bekend gemaakt dat die zaak echt niet klopte. Op een donderdag avond had peter r de vries weer een uitzending over mijn zaak en toen zijn uitzending was afgelopen maakte hij reclame voor een concurrerende zender dat nova om half elf verder zou gaan over de zaak, de directie van SBS 6 hoorde ik later vond dat niet fijn dat Peter r de Vries dat had gedaan. Ook heb ik veel gebeld en geschreven met Peter R de Vries als ik even moeilijk zat.

Ook oud-hoofdcommissaris Jan Blaauw heeft zich ook over de Schiedammer Parkmoord gebogen. Hij is van mening dat door de politie, en dat met name de leider van het onderzoek, op cruciale punten blunders zijn gemaakt. „Zo is de bekennende verklaring van B. pas enkele dagen later op papier gezet en is de kort daarna ingetrokken bekentenis helemaal niet op papier gekomen.

In de Dordtse Poorten had ik TV en kon zelf nu alles weer volgen wat er over de zaak werd gezegd op de TV , dat veroorzaakte altijd wel veel spanningen voor en na een uitzending over de zaak, altijd maar de vraag in mijn hoofd van hoe zullen andere er op reageren en met name dan de medegedetineerde. De pro-forma zittingen waren meestal maar kort en altijd werd mijn voorlopige hechtenis werd iedere keer met dertig dagen verlengd. Voor zo een pro-forma zitting was je meestal niet langer dan tien minuten in de rechtszaal, maar je was wel de hele dag onderweg. Om negen uur in de ochtend werd ik opgehaald en moest dan tot een uur of twaalf wachten in zo een klein celletje onder de rechtbank, dan tien minuten naar binnen bij de rechter en dan weer tot een uur of zes in de avond in het celletje wachten tot ik weer terug werd gebracht naar de Dordtse Poorten. Omdat mijn advocaat zei dat het beter was om naar de pro-forma zitting te gaan ging ik er altijd naar toe terwijl ik daar altijd tegenop zag en er dus echt elke keer helemaal geen zin in had. Op een dag werd ik weer opgehaald voor verhoor en moest ik kleding meenemen, de politie heeft toen mij weer twee weken lang vastgehouden op het politiebureau Doelwater in Rotterdam, zo hoefden ze niet iedere keer naar Dordrecht te rijden als ze mij wilde verhoren, dus ik zat weer in kale cel op het bureau.

Tijdens een van de verhoren toen ik twee weken lang op het Hoofdbureau van politie Rotterdam Doelwater zat, weigerde ik nog mee te werken aan de verhoren. Tijdens de verhoren klaagde ik over het vieze brood wat je daar in de ochtend en middag kreeg. Na de lunch kwam ik terug in de verhoorkamer en de verhoorende rechercheurs vroegen aan mij of ik gegeten had ik vertelde dat ik niks had gegeten. Ik zei tegen hen als ik eens goed en lekker te eten had me misschien beter zou voelen en misschien wel weer zou gaan meewerken aan de verhoren. De verhoorende rechercheurs vroegen aan mij wat ik zou willen eten, ik antwoordde daarop MC Donalds. Ik bestelde bij hen een grote Cheeseburger menu, met cola. Een collega van het team ging bij de MC Donalds op de Coolsingel voor mij het menu ophalen, en een half uurtje later zat ik lekker aan de friet, cheeseburger en cola.

Na het eten werkte ik toch nog steeds niet mee omdat ik onschuldig was en mij eigen niet meer verder in de problemen wou brengen. Maar die maaltijd van de MC Donalds konden ze mij in ieder geval niet meer van mij afnemen. Dit is later helaas niet meer voorgekomen, dat ze voor mij naar de MC Donalds gingen. Na die twee weken moest ik weer bij rechtbank komen en mijn advocaat had bezwaar gemaakt dat de politie mij op het politiebureau Doelwater vasthielden. De rechter zei dat de politie mij niet meer op het politiebureau mocht vasthouden en dat ze mij terug moesten brengen naar de Dordtse Poorten en dat is toen ook diezelfde avond nog gebeurd. Advocaat Mr. Jongasma nam altijd Snickers en Marsen voor mij mee toen ik op het Politiebureau zat, en als we alleen waren gaf hij mij die mee en ik smokkelde ze mee de cel in en zo had ik eens wat anders dan bevroren brood. Mr Jongasma was een jongen pittige strijd lustige advocaat en met hem had ik wel een goede klik. Terug in de Dordtse Poorten moest ik weer even acclimatiseren, maar ik het gekke was dat ik blij was om weer in mijn cel te zitten, ver weg van het gebeuren op het politiebureau Doelwater.

Tijdens mijn verblijf in de Dordtse Poorten moest ik voor zeven weken naar het Pieter Baan Centrum van de rechter-commissaris om te kijken of ik dan wel of niet toerekeningsvatbaar was. Ik wou er niet heen maar ik moest wel, in deze had ik geen keuze. Maar wat moet ik daar doen als ik niks met die zaak te maken heb, ik besloot wel om mee te doen met programma daar, maar ik heb niet gepraat daar met een

psycholoog of psychiater. Toch hebben ze een mooi rapportje geschreven aan de hand van het politiedossier en de hun conclusie was dat ik verminderend toerekeningsvatbaar was. Mooi dat ik verminderend toerekeningsvatbaar voor iets wat ik niet gedaan had. Ik werd in het PBC-rapport omschreven als een lulletje rozenwater, een goedgezak (met daaronder zogenaamd een vreselijke woede). Wekte dat imago walging op? Was dat het doel wat Pieter Baan Centrum en justitie hier mee wou bereiken? Toen wist ik het, het Pieter Baan Centrum zit ook in het complot. Als je maar lang en hard roep dat je de beste psychologisch en psychiater onderzoek instituut in Nederland bent gaan de mensen het geloven, maar in werkelijkheid zijn zij niet onafhankelijk omdat ze in opdracht van justitie werken, ook heb ik in die zeven weken daar heel veel personeel verloop gezien. In mijn ogen is het Pieter Baan Centrum in Utrecht zo corrupt als het maar kan zijn.

Gedragsdeskundigen ? Pieter Baan Centrum.

Als je in Nederland van een ernstig misdrijf wordt verdacht, bestaat de kans dat je naar het Pieter Baan Centrum wordt gezonden. Het Pieter Baan Centrum (PBC) is de psychiatrische observatiekliniek van het Nederlands Instituut voor Forensische Psychiatrie en Psychologie (NIFP), gevestigd te Utrecht. In het PBC worden verdachten van ernstige delicten gedurende zeven weken onderzocht door gedragsdeskundigen. Het PBC is geen TBS-kliniek Het PBC is formeel een Huis van Bewaring, met een specifieke taak: het brengt adviezen pro justitie uit. Gedragsdeskundigen van het PBC onderzoeken verdachten van ernstige delicten en adviseren vervolgens aan de rechter of het Ministerie van Justitie. Het PBC werkt meestal in opdracht van de rechter-commissaris. Hij vraagt het PBC om een onderzoek en een advies als hij vermoedt dat een verdachte lijdt aan een psychische stoornis. De vraag daarbij is of de verdachte volledig toerekeningsvatbaar was toen hij het delict pleegde. En dat heeft weer alles te maken met de strafbaarheid. Als iemand een delict heeft gepleegd als gevolg van een psychische stoornis, kan hem dat delict minder of helemaal niet worden toegerekend. In dat laatste geval is hij niet strafbaar. Bovenstaande wekt de indruk dat er bij het Pieter Baan Centrum zeer deskundige mensen werken die aan de hand van onderzoek kunnen bepalen of iemand wel of niet aan een stoornis lijdt. Maar is die indruk wel juist? Zijn die mensen wel zo deskundig als wordt verondersteld? Kunnen de deskundigen van het Pieter Baan Centrum inderdaad objectief vaststellen of iemand aan een stoornis lijdt of laten zij zich bij hun diagnose gewoon leiden door de feiten waarvan iemand wordt verdacht? Wij hebben grote twijfels over de gang van zaken. We noemen hier een van de vele voorbeelden, van zaken die in Nederland heel veel stof hebben doen opwaaien: De Schiedammer parkmoord. In het geval van Kees B, de verdachte in de Schiedammer parkmoord, kwamen de deskundigen tot de conclusie dat er van alles mis was met hem. De rechters namen dat advies over en Kees B werd uiteindelijk veroordeeld tot 18 jaar gevangenisstraf en TBS met dwangverpleging. De kans was daarmee groot dat hij nooit weer vrij zou komen. Ondertussen weten we dat Kees B destijds onschuldig is veroordeeld. In het geval van de Schiedammer parkmoord bekende later een andere man de moord op Nienke. Toch waren de deskundigen van het Pieter

Baancentrum tot de conclusie gekomen dat hij TBS moesten krijgen. De vraag doet zich dus voor hoe die deskundigen tot dat oordeel kwamen. Lieten zij zich echt leiden door hun deskundigheid of lieten zij zich leiden door de ernstige feiten waarvan hij werd verdacht? Dit laatste is dan vrijwel altijd het geval. Het gegeven dat de onderzochte persoon een dergelijk ernstig misdrijf heeft gepleegd, is dan kennelijk de enige basis waarop hun oordeel is gebaseerd. Maar wat betekent dit indien de onderzochte persoon onschuldig is? Dan wordt die op grond van het feit dat hij verdacht wordt van een ernstig feit gestoord genoemd en dat is vervolgens voor de rechter een bevestiging dat deze “gestoorde” verdachte het feit wel moet hebben gepleegd. En is dit gegeven mede een reden om de verdachte schuldig te verklaren. Dit dilemma was in het verleden de reden dat het PBC weigerde om ontkenkende verdachten te beoordelen. Waarom dit goede uitgangspunt verlaten is, is ons onbekend. Het zal zeker te maken hebben met druk vanuit justitie en het financieel eigenbelang van de instelling. Maar het geeft te denken dat deskundigen kennelijk niet in staat zijn om vast te stellen of iemand een psychische stoornis heeft of niet. Alle test die in de kliniek worden afgenomen, alle gesprekken die met deze mensen worden gevoerd en alle observaties die men op deze personen loslaat, leveren kennelijk geen betrouwbaar resultaat op. En dat stemt droevig.

Het moment was gekomen dat de zaak nu inhoudelijk bij de rechtbank behandeld zou worden, met knikkende knieën ging ik in het parketbusje zitten om naar de rechtbank in Rotterdam te gaan. Voor de rechters was ik niet echt bang, maar wel voor de vele media aandacht en de mensen op de tribune, wat was ik gespannen op zo een dag. Mijn advocaat had de dag ervoor gezegd dat het erg druk zou zijn in de rechtbank en dat was het ook, de zaal zat ram vol. Aangekomen bij de rechtbank werd ik eerst weer een celletje gezet en moest daar wachten, dit keer voor korte duur, eerst kreeg ik nog even de tijd om alleen met mijnadvocaat te praten en daarna moest ik de rechtszaal in. Ik word door twee politieagenten de rechtszaal ingebracht, ik weet niet zo goed waar ik moet kijken en voel de spanningen door mijn lichaam gieren, de afstand naar de stoel in het midden waarop ik moet gaan zitten lijkt wel oneindig ver weg voor mijn gevoel maar uiteindelijk bereik ik hem en plof als een baksteen neer op de stoel en wacht op wat komen gaat. De officier van justitie mevrouw Edelhauser (toevallig een Duitse naam, Gestapo?) was ook al aanwezig in de zaal, wat een bitch was dat zeg, als ogen konden doden dan had ik hier nu niet meer gezeten. De rechters komen binnen en iedereen moet opstaan tot dat de rechter zegt dat we weer kunnen gaan zitten. De rechtszaak begint en ik probeer mijn aandacht erbij te houden.

De officier van justitie mevrouw Edelhauser begint met haar verhaal dat vol hangt met leugens en verdraaiingen van feiten, dan is mijn advocaat weer aan de buurt en doet voor mij zijn verhaal en leest zijn pleitnota op..

De pleitnota van 15 mei 2001 door de Raadsman Mr. Taekema bij de Rechtbank te Rotterdam.

Voor alles wil de verdediging benadrukken dat ook zij, hetgeen op 22 juni 2000 heeft plaatsgevonden beschouwd als een van de meest afschuwwekkende gebeurtenissen die een mensenleven kunnen kruisen. Na alle waarschijnlijkheid zijn er vandaag weer familieleden en bekende van de slachtoffers aanwezig. De verdediging heeft in deze zaak op geen enkele wijze de intentie om de gebeurtenissen waarover het vandaag met name gaat te relativieren. Deze gebeurtenis en dan heb ik het over de zaak betreft Nienke en Maikel past geen relativering. Echter de ernst van de gebeurtenissen spiegeld in de ernst van de verdenking tegen mijn cliënt. De verdediging vraagt de familie en vrienden begrip voor hetgeen zij hier vandaag naar voren zal brengen. Het is hoogst onwaarschijnlijk, om niet te zeggen uitgesloten dat mijn

cliënt deze ernstige feiten heeft gepleegd. De politie en het openbaar ministerie hebben met grote stelligheid informatie naar voren gebracht die even wel kritische tegen het licht gehouden moet worden. Die kritische beoordeling is geen relativering van de vreselijke gebeurtenis, maar geeft juist die gebeurtenis de aandacht die zij verdient. De samenleving heeft er slechts belang bij dat de werkelijke dader voor deze feiten wordt gestraft, de dader en niemand anders. Het ten lasten gelegde feitencomplex rondt de dood van Nienke en de poging tot doodslag op Maikel.

Niet ontvankelijkheid OM

Zoals hierna nader uiteen zal worden gezet, zijn in het vooronderzoek jegens mijn cliënt onder de directe verantwoordelijkheid en regie van het openbaar ministerie onrechtmatig heden begaan waarvan het aannemelijk is dat daardoor doelbewust op met grove veronachtzaming van verdachte zijn belangen aan zijn recht op een eerlijk proces te kort is gedaan.

Aanhouding

Mijn cliënt is op was 5 september 2000 aangehouden. Hij had als een van de eerste aanwezige personen op de plaats van het misdrijf zijn naam en telefoon nummer achtergelaten bij de politieman Jan. Mijn cliënt werd daarom aanvankelijk als getuigen in het onderzoek gehoord. Uit de processen verbaal blijkt dat de politie er langzaam aan als verdachte is gaan beschouwen. Op welk moment precies de omslag heeft plaats gevonden is de verdediging tot op heden niet duidelijk. Even min waarop nu precies die verdenking was gebaseerd. Waarschijnlijk heeft het uit het verleden van cliënt met kinderen, iets als hij getuigen zelf naar voren heeft gebracht, daarbij een rol gespeeld. Ook zou uit observaties zijn gebleken dat hij geen sluitend alibi had. Hetgeen uiterst twijfelachtig is.

Nu uit de observaties van beide dagen zonneklaar bleek dat Kees B ruim na half zes bij zijn werk vertrok.

Weren van de raadsman bij de politie verhoren in het weekeinde van 9 en 10 september 2000.

Bij de toetsing van de rechtmatigheid van de inverzekeringstelling is door de verdediging verzocht om aanwezig te mogen zijn bij de verhoren die vermoedelijk in dat weekeinde zouden gaan plaats vinden. Dit ligt vast in correspondentie met mijn cliënt. De rechter-commissaris gaf mij te kennen daartegen in beginsel geen bezwaar te hebben, maar dit wel eerst met het openbaar ministerie te willen overleggen. Op vrijdagavond laat belde ik de rechter-commissaris op zijn mobiele nummer en kreeg te horen dat de officier van justitie Edelhauser bezwaar had tegen mijn aanwezigheid. Ondanks het gegeven dat toen inmiddels een gerechtelijk vooronderzoek was geopend zag hij geen mogelijkheid mijn aanwezigheid bij de verhoren bij de officier af te dwingen, nu hij niet het initiatief tot de verhoren had genomen. Had weekeinde ging voorbij zonder directe bijstand van een advocaat.